

Viết theo lời kể của Trung úy Huân nh Văn Hoa, tùy viên của tiếng Trăn Vằn Hai

Lời ngỏ và viết: Trong khoảng thời gian 1975-1977, người viết bắt giam tôi tại Căn cứ ở Suối Tre, Long Khánh. Tôi đây người viết chung D (tên người đồng cấp tôi u d) với trung úy Huân nh Văn Hoa, sĩ quan tùy viên của chuồn tiếng Trăn Vằn Hai, tôi là nh Sĩ Đoàn 7 Bả Binh kiêm chỉ huy trại tiếng Căn cứ Đảng Tâm. Trảc đó, chuồn tiếng Trăn Vằn Hai đã từng là chỉ huy trại tiếng Binh Chảng Bảt Đảng Quân, và cũng từng làm Tiểu Lảnh Căn cứ nh Sát Quảc Gia.

Trong thời gian đi của tôi ở, anh Hoa đã kể cho người viết nghe nhạc giọng phút cuối cùng của chuồn tiếng Trăn Vằn Hai. Ông đã chọn cho mình một cái chết anh hùng như một sĩ tiếng lãnh khác của Quân Lảc Việt Nam Cộng Hòa: thiêu u tiếng Nguyễn Khoa Nam, thiêu u tiếng Phạm Văn Phú, thiêu u tiếng Lê Nguyên Vả,...

Hôm nay, nhân ngày Quân Lảc 19.06.1994, người viết xin ghi lời nhạc giọng phút cuối cùng của chuồn tiếng Trăn Vằn Hai để chúng ta cùng suy gảm và cùng để để tả lên nén hảng tiếng tiếng niảm các "Anh Hùng Vả Quảc Vong Thân", đã hy sinh cho công cuộc chiản đấu chung của dân tộc.

Chi tiết v th i gian có th m n, vì chuy n k cách đây đã h n 15 năm r i, nh ng n i dung câu chuy n thì không th nào sai l c đ c, vì cái ch t c a chu n t ng Tr n Văn Hai cũng nh m t s t ng lãnh khác c a Quân L c Vi t Nam C ng Hòa đã gây n t ng m nh trong tâm não ng i vi t. "Tôi" trong bài chính là trung úy Hoa.

"...Căn c Đ ng Tâm, m t căn c quân s quan tr ng n m ngay y t h u trên c a ngõ t mi n Tây v Sài Gòn. M t ngày nh n nh p xe c , k ra ng i vào, hôm nay v ng l ng nh t ... Lúc b y gi là 14gi 30 ngày 30.4.1975.

Sau khi theo v t l nh h p m t v i các sĩ quan thu c quy n ông l n cu i t i câu l c b sĩ quan s đoàn, tôi tr v phòng riêng trong dãy c xá sĩ quan đ c thân đ thu x p đ đ c cá nhân và ch l nh.

M i cách đây 2 t ng đ ng h thôi, sau khi nh n đ c l nh đ u hàng c a t ng th ng Đ ng Văn Minh và ch "phía bên kia" đ n bàn giao, chu n t ng T L nh đã tri u t p t c sĩ quan và ông đã ng l i cảm n cùng chào t giã các sĩ quan thu c c p c a mình, đ ng th i ông ra l nh cho t t c m i ng i tr v gia đình thu x p cho v con, tránh đ ng đ v i quân đ ch, đ máu vô ích. Đ ng 15 gi , đ n tho i T L nh g i tôi lên văn phòng c a ông. Sau l nghi chào kính nh th ng l , tôi đ ng nghiêm đ i l nh. Khác v i m i ngày, chu n t ng T L nh không ng c nhìn tôi, ông ng i im nh pho t ng g , đ ng nh ông đang suy t m t đ u gì...

M t lúc sau ông ra đ u cho tôi ng i xu ng chi c gh t p khách, tr c bàn làm vi c c a ông. Khi tôi đã an t a, ông m i b t đ u lên t ng m t cách t t n:

"Anh cảm n em đã b bên c nh anh trong gi phút cu i cùng này. V n n c đã đ n h i nh v y, không th làm gì h n đ c. Là quân nhân chúng ta ph i tuy t đ i ch p hành l nh th ng c p".

Sau đó ông h i thăm gia c nh tôi. Cu i cùng, ông m ngăn kéo làm vi c, l i ra m t món đ gói b ng gi y báo, ông đ a cho tôi và nói r ng:

"Sáng sớm ngày mai, em có thể trở về với gia đình. Anh nhớ em đã gói đồ này cho mẹ anh và nói với bà rằng, đây là quà của anh gửi cho bà và báo bà đừng lo lắng gì cho anh cả. Bây giờ em có thể về doanh trại thu xếp đồ đạc, tôi gửi đồ về cho em lúc nào cần anh sẽ gửi". (Sau này tôi đã viết trong gói quà này có 70,000 đồng cũng như có một số vật dụng cá nhân hàng ngày của chúng tôi nhé).

Đang dậy chào với Tiểu đoàn trưởng về doanh trại, lòng tôi bất an. Tôi linh cảm như sắp có điều gì ghê gớm xảy ra cho ông. Chắc hẳn đến hạn 6 giờ chiều, không thể đi ra ngoài Tiểu đoàn trưởng, lòng tôi hết sức bồn chồn, đang nghĩ không yên. Cuối cùng, tôi quyết định chạy bộ lên văn phòng Tiểu đoàn...

Căn cứ Địch Tâm đang lơ lửng chìm trong hoang vắng. Càng đến gần văn phòng Tiểu đoàn trưởng tôi càng hồi hộp. Và rồi tôi cũng đến nơi. Đèn đuốc trong văn phòng vẫn sáng như mọi ngày, nhưng một bầu không khí lạnh lẽo bao trùm. Tôi rón rén bước vào căn văn phòng, nghe ngóng动静...Vẫn hoàn toàn yên tĩnh! Sau cùng, tôi liền đẩy mạnh cánh cửa phòng làm việc của Tiểu đoàn trưởng vào, một khung cảnh hiện ra trước mắt làm tôi hết sức ngạc nhiên...

Chúng tôi trong Tiểu đoàn trưởng gửi đồ về quê trên bàn làm việc. Một lý do rõ ràng là còn có trên bàn. Tôi biết điều gì đã xảy ra... Tôi cấp tốc liên lạc với tiểu đoàn Quân Y và bệnh xá Số 1. Lúc này còn một vị thiệu tá bác sĩ bệnh xá. Tôi liền trình bày nhanh qua đi ra ngoài tình trạng của chúng tôi trong Tiểu đoàn trưởng. Chắc hẳn lúc sau, ông thiệu tá bác sĩ lái chiếc xe jeep của chúng tôi đến văn phòng Tiểu đoàn trưởng. Chúng tôi đưa chúng tôi trong Tiểu đoàn trưởng nằm trên băng-ca và chuyển bệnh xá Số 1 ngay. Lúc này ông đã mê man bất tỉnh.

Tôi bệnh xá, sau một hồi tìm kiếm cấp cứu, vị thiệu tá bác sĩ buồn rầu báo cho tôi biết, vì thuốc đã hết đã ngấm vào máu khá lâu, chúng tôi trong Tiểu đoàn trưởng không qua được cơn nguy kịch... Chúng tôi lau mặt cho ông, đưa ông nằm ngay nằm trên băng-ca và đang nghiêm chào với Tiểu đoàn trưởng đáng kính của tôi. Sau khi lấy chẩn đoán thì hỏi ông rằng, tôi về doanh trại thu xếp đồ đạc và quyết định khuya nay sẽ về Sài Gòn báo tin cho gia đình ông biết...

Khi về tới Sài Gòn, tôi đã viết gia đình Tiểu đoàn trưởng gửi về, con và mẹ đã chạy vào lánh nạn ở nhà thờ Grall. Sau khi gặp được gia đình ông trong nhà thờ, gia đình ông quyết định bằng mọi cách phải mang xác ông về Sài Gòn.

Sáng hôm 01.05.1975, mẹ ông và tôi, mẹ tôi già mẹ tôi rồi, bao nguyên chiếc xe Lambretta, loanh xe ba bánh, xuống căn cứ Đàng Tam. Chúng tôi đến nơi vào khoảng 10 giờ sáng. Khác với hôm qua, hôm nay căn cứ tràn ngập người ra vào. Không đi tìm con, người tìm chúng, không đi hỏi cha, v.v... Xe Honda chúng tôi loanh xe trong căn cứ. Khi xe lam của chúng tôi chúng tôi đi đến chỗ gặp mẹ tôi rồi đi đến chỗ người sống đến địa phương chúng tôi. Nhưng đã sắp đến trưa rồi, mẹ cha Tôi Loanh xuống xe mẹ tôi máo:

"Con ơi, má có thông con bố bố đi quân đâu, nghe nói đâu nó chết hôm qua, cho má vào nhìn xác nó đi con! Tôi nghĩ bố má quá, hòa bình rồi con ai cũng về nhà, riêng con má không về nhà..."

Nói xong, không đi cho tên bố đi rồi, bà gọi tôi lên xe và hỏi tài xế xe lam chúng tôi vào căn cứ. Tên bố đi rồi chúng tôi há hốc miệng nhìn, chúng tôi hiểu ra sao rồi. Tôi hiểu rằng đến tài xế xuống bố nhá Sĩ Đoàn. Sau đó cùng khiêng thi hài Tôi Loanh lên xe, và đưa về Sài Gòn. Về đến nhà thờ của Grall thì trời đã tối rồi. Người ta xem xi báo cho nhau biết chiều nay, ở đây, về cha chúng tôi hành đám tang tại nhà Phụng Văn Phú. Phụng tôi lúc này quá mệt mỏi, đau óc vô cùng căng thẳng, không biết về con hiểu gì ở đâu...

Sau khi tạm liệm xác Tôi Loanh xong, tôi đứng yên lặng nhìn ông loanh cuội, không dám chào theo nghi thức quân đội vì sợ bố tôi tung tích, gia đình ông sắp gặp nhiều phiến toái. Cuội cùng, tôi cũng phải đi già về Tôi Loanh đáng kính với hai hàng nước mẹ tôi đến địa điểm tìm về con...

Tôi cũng xin nhắc lại mẹ tôi chi tiết đáng lưu ý, trước ngày 30.04.1975 mẹ tôi tuấn tú, thông minh Nguyễn Văn Thiệu có phái mẹ tôi chiếc trực thăng xuống căn cứ Đàng Tam đón chúng tôi từ thành phố Loanh về Sài Gòn, nhưng ông đã từ chối. Ông cho về con về Sài Gòn, và sau cùng ông đã chọn mẹ tôi cái chết anh hùng như tôi đã kể cho anh nghe..."